

12. O clădire de la Dumnezeu

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 5.1-5

Acest pasaj urmează direct după sfârșitul capitolului precedent. Acolo, Pavel a relatat că nu s-a descurajat, chiar dacă trupul său a căzut într-o stare de epuizare din cauza suferinței.

Aici, în versetul 1, el spune de ce nu s-a descurajat. În capitolul 4 a făcut o comparație între viața noastră pe pământ, cu toate necazurile ei, și ceea ce ne așteaptă când vom fi la Domnul. Ce ne așteaptă atunci când vom fi la Domnul? Versetul 1 ne dă răspunsul: „o clădire de la Dumnezeu”. Pentru un creștin nu există nicio incertitudine în această privință. De aceea Pavel spune: „pentru că știm”. Acest lucru exclude orice îndoială. Capitolul 4 a arătat clar că trupul (sau cortul) nostru pământesc în care locuim (adică trupul nostru pe care îl avem acum) va fi dărâmat. De asemenea, și Petru numește trupul său un cort (2 Petru 1.13,14), ceea ce vrea să spună că este o locuință temporală în care nu vom locui pentru totdeauna.

Un cort este, de asemenea, o locuință mobilă, sugerând că pământul nu este casa noastră permanentă. La fel este și cu corpul tău. Corpul pe care îl ai acum nu este corpul în care îți vei petrece veșnicia. Prezintă prea multe urme de păcat pentru asta. În Filipeni 3.21, trupul tău actual este numit și „trupul smereniei”. Dumnezeu nu se poate mulțumi să te aibă cu acest trup alături de El în ceruri. Nu, El are ceva mult mai bun pentru tine. El are o „clădire” pregătită pentru tine, care nu este făcută de mâini omenești, și pe care El Însuși a proiectat-o și a făcut-o. Această clădire nu este, ca și corpul tău actual, vremelnică și legată de pământ, ci este veșnică și legată de cer. De asemenea, ea este acasă în ceruri. Această structură de la Dumnezeu este trupul pe care îl vei avea atunci când Domnul Isus va veni să te ia.

Nu știu dacă și tu cunoști acest „geamăt”. El este o consecință a faptului că experimentăm limitele corpului nostru. El este un sentiment interior de tristețe pentru care nu ai cuvinte. Tu gemi atunci când ceva te apasă, când există lucruri pe care ți le-ai dori să fie altfel, dar nu ai cum să le schimbi. Tu ai viața nouă în tine, dorești să-L slujești pe Dumnezeu, dar te simți împiedicat. Acest lucru se datorează faptului că trăiești într-o lume în care voia lui Dumnezeu nu este deloc îndeplinită. Experimentezi acest lucru atunci când vorbești cu oamenii despre Evanghelie. Câtă indiferență și împotrivire! Îl batjocoresc pe Dumnezeu și îi persecută pe toți cei care sunt pentru Domnul Isus. Atunci s-ar putea să dorești să te eliberezi de cortul „pământesc” și să te îmbraci cu locuința din cer.

Acest „a fi îmbrăcat peste” înseamnă că la venirea Domnului Isus trupul nostru va fi transformat. Este vorba despre „a fi îmbrăcat peste”. Aceasta înseamnă că trupul nostru este o haină peste care se pune o altă haină, astfel încât să nu se mai vadă nimic din vechea haină de dedesubt. Semnificația merge însă mult mai departe. Nu numai că nu se mai vede nimic din haina de dedesubt, nu, ea nu mai există deloc. Haina de deasupra „înghite” haina de dedesubt, astfel încât nu mai rămâne nimic din ea. Despre această schimbare, în care vechiul este complet înlocuit cu noul, poți citi în 1 Corinteni 15.51-54.

Ceea ce scrie Pavel aici devine și mai clar când spune că ar prefera să fie îmbrăcat pe deasupra, decât să fie dezbrăcat. Atunci când trupul este comparat cu o haină, a fi dezbrăcat nu poate însemna altceva decât a muri, ceea ce, în această comparație, este văzut ca și cum ai dezbrăca o haină. Astfel, Pavel preferă să experimenteze mai degrabă venirea Domnului și să fie transformat la această venire, decât să moară înainte și apoi să fie înviat la venirea Lui. Atât de mult tânjea după acea casă din ceruri. Poți spune și tu așa?

Acum am sărit peste versetul 3. La prima vedere, pare a fi un verset dificil și, dacă nu-l citești corect în contextul celorlalte versete de dinainte și de după, ai putea chiar să crezi că există încă incertitudini. Dar dacă versetele 2 și 4 sunt clare pentru tine, vei înțelege și acest verset. Versetul 3 vorbește despre „a fi îmbrăcat” și nu despre „a fi găsit dezbrăcat”. A fi îmbrăcat înseamnă a avea un trup la propriu. A fi dezbrăcat înseamnă a sta fără apărare în fața lui Dumnezeu. Așa s-a simțit Adam, după ce a păcătuit, gol în fața lui Dumnezeu, în ciuda șortului său din frunze de smochin (Geneza 3.7,10). El nu a mai simțit această goliciune după ce *Dumnezeu* le asigurase acoperământul. Dumnezeu a folosit piei de animale în acest scop. Acest lucru înseamnă că un animal a fost ucis pentru acest scop. Deci, goliciunea lui Adam a fost acoperită pe baza morții unui animal nevinovat. De aici poți învăța lecția că, pentru a nu fi găsit gol, trebuie să te îmbraci cu o haină pe care Dumnezeu Însuși a pus-o la dispoziție. Acest veșmânt este Domnul Isus. Cel care este gol în fața lui Dumnezeu, care nu are nici o acoperire pentru păcatele sale, nu poate fi îmbrăcat la venirea Domnului. A fi îmbrăcat peste poate avea loc numai la cei care sunt îmbrăcați și în sens spiritual, care - după cum spune Romani 8.1 - sunt în Hristos Isus.

Deși această carte este scrisă pentru credincioși, s-ar putea ca printre cititori să se afle cineva despre care trebuie spus că el sau ea, deși „îmbrăcat”, ar fi totuși „găsit gol”, dacă Domnul Isus ar veni în momentul în care el sau ea citește această carte. Atunci nu citi mai departe, ci mai întâi îngenunche și mărturisește-ți păcatele lui Dumnezeu. El te primește atunci când vii așa cum ești. Cu o pocăință autentică referitoare la păcatele tale, poți ști că Dumnezeu te iartă datorită a ceea ce a făcut Domnul Isus pe cruce. Într-o cântare, pe care o cânt adesea cu alții pe stradă, se spune că El vrea încă să te ierte, orice ai fi făcut rău; dacă îi dai totul, vei fi eliberat imediat. Aceasta este o invitație minunată. Primește-o! Cine a făcut acest lucru așteaptă cu dorință venirea Domnului Isus și tot ceea ce este legat de ea.

Totul a fost pregătit de Dumnezeu. Și frumusețea este că Dumnezeu nu numai că a pregătit totul pentru tine, dar te-a „pregătit” și pe tine. Dovada acestui lucru este faptul că El ți-a dat Duhul Sfânt ca arvună. Citește încă o dată ceea ce am scris la 2 Corinteni 1.22 despre „arvună”. Duhul Sfânt ne-a fost deja dat, și prin aceasta El ne dă curaj, astfel încât să putem căuta cu privirea spre „zidirea lui Dumnezeu”. Duhul Sfânt Însuși a venit din cer și poartă grijă ca noi să nu ne simțim acasă pe pământ. Dar știm cu siguranță că avem o „casă veșnică în ceruri”.

Citește încă o dată 2 Corinteni 5. 1-5. – De ce dorești – sau, nu dorești – cerul?

13. Scaunul de judecată al lui Hristos

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 5.6-10

După ce s-a afirmat de două ori că nu trebuie să obosim sau să ne descurajăm (2 Corinteni. 4.1,16), urmează și aici partea pozitivă de două ori (versetele 6 și 8): „suntem încrezători”. Această încredere o primești atunci când nu te mai uiți la circumstanțe, ci privești înainte și în sus. Dacă privești înainte, vezi tot ceea ce vei primi la venirea Domnului. Dacă privești în sus, Îl vezi pe Domnul Isus care te ajută în orice moment. Dar acest lucru nu te face orb cu privire la ceea ce se întâmplă în jurul tău. Îți este clar, că atâta timp cât ești încă „în trup”, nu locuiești la Domnul. Această cunoaștere determină viața ta de creștin.

Viața ta va fi determinată de lucruri pe care nu le vezi, dar care există cu siguranță. Credința înseamnă să te încrezi cu certitudine în lucrurile pe care le speri, în lucrurile pe care le dorești, și înseamnă să fii convins de ceea ce nu poți vedea încă cu ochii tăi în acest moment (Evrei 11.1). Pentru ceea ce poți vedea cu ochii tăi naturali, nu ai nevoie de credință. Pur și simplu acestea există. Dar pentru celelalte lucruri, despre care se vorbește în Biblie și care, de asemenea, sunt pur și simplu prezente, pentru asta ai nevoie de credință. Cel care nu trăiește prin credință, ci se lasă călăuzit prin ceea ce vede, nu are dreptul să se numească creștin. Credința este un principiu de bază pentru creștin. A fi creștin și credința (în sensul biblic al cuvântului) sunt inseparabile.

Noi nu suntem încă la Domnul și avem încă trupul nostru pământesc. Dar, deși nu suntem încă la Domnul, nu ne lipsește curajul bun, pentru că Îl avem pe Domnul cu noi. Dar noi preferăm să punem capăt șederii noastre în trup și să mergem la Domnul. Părăsim trupul atunci când murim. Acest lucru trebuie să fie bine diferențiat de „a fi îmbrăcat peste”, despre care ai citit în versetul 4. Aceasta din urmă se referă la răpirea Adunării. Oricine moare în credință este imediat după moarte în ceruri la Domnul Isus. El nu mai suferă din cauza naturii sale păcătoase și nici din cauza vrăjmășiei. El este fericit pe deplin. În Filipeni 1.23, Pavel vorbește foarte personal despre dorința sa de a pleca și de a fi la Hristos. El spune că este „mult mai bine”. Dar el adaugă că mai are încă o sarcină pe pământ. De aceea, Domnul l-a lăsat încă aici. Același lucru este valabil și pentru tine. Sper că, deși ești încă tânăr și poate ai încă multe idealuri, preferi să fii „acasă la Domnul”. Dar nu ești încă atât de departe, pentru că Domnul încă vrea să te folosească în slujba Sa. Acesta este un mare privilegiu! Consideră o chestiune de onoare să vorbești și să acționezi în orice privință astfel încât Domnul să te poată privii cu bucurie. Dacă aceasta este atitudinea ta și scopul real al vieții tale, nu va conta prea mult dacă ești „acasă”, adică în trup pe acest pământ, sau „departe de casă”, adică la Domnul. Oriunde te-ai afla, vrei să faci bucurie Domnului Isus, prin aceea că trăiești pentru El și cauți să faci voia Lui în toate.

Poate că te întrebi cum poți fi „departe de casă”, „plăcut” Lui. La urma urmei, nu mai este nicio lucrare de făcut pentru Domnul, dacă ai murit. Este adevărat! Dar există totuși ceva asemănător cu scaunul de judecată al lui Hristos. Aș dori să-ți spun ceva mai multe despre acest lucru, deoarece este extrem de important ca acest scaun de judecată să lase o impresie de neșters asupra ta. Fiecare creștin va sta înaintea lui - și tu. Momentul acesta începe la venirea Domnului. (Ca o

paranteză, venirea Domnului este altceva decât moartea credinciosului. La moarte, un credincios se duce la Domnul Isus. Venirea Domnului Isus înseamnă că El vine să ia la Sine pe credincioși).

La venirea Sa, Domnul Isus mai întâi „va aduce la lumină cele ascunse ale întunericului și va arăta sfaturile inimilor” (1 Corinteni 4.5). Împreună cu Domnul Isus, Judecătorul, vei privi înapoi la întreaga ta viață. Va fi poate ca un film în care vei vedea încă o dată tot ceea ce ai făcut pe pământ în și cu corpul tău. De altfel, există o diferență între momentul de atunci, în care ai făcut, și acum, în care vezi din nou ce ai făcut. Îți vezi viața așa cum a văzut-o întotdeauna Domnul Isus. Ceea ce va scoate la lumină în mod deosebit sunt motivele prin care tu te-ai lăsat călăuzit. Vor fi lucruri de care credeai că Domnul ar fi foarte mulțumit, dar Domnul îți va arăta că de ele a fost legată și propria ta onoare. Vor fi, de asemenea, și lucruri despre care nu aveai o părere prea înaltă, dar despre care Domnul spune că le-a prețuit în mod deosebit.

Înainte de scaunul de judecată al lui Hristos, totul va fi așezat în proporția corectă și măsurat cu standardul divin. Nu există nicio necinste în recompensă. Eroarea nu este posibilă. Fiecare va primi ceea ce are dreptul să primească, iar el însuși va fi convins că răsplata este dreaptă. Nu va fi niciun protest. Când mă gândesc la scaunul de judecată în acest fel, este dorința mea de a fi plăcut Lui chiar acum și aici, pentru ca El să poată spune: „Bine, rob bun și credincios! Ai fost credincios peste puține, te voi pune peste multe; intră în bucuria Domnului tău” (Matei 25.21-23).

Cel care își caută onoarea în a trăi plăcut Domnului, va avea parte de plăcerea Domnului înaintea scaunului de judecată, atunci când viața sa pe pământ este îndreptată spre aceasta. Atunci, diferența dintre evaluarea făcută de Domnul și cea făcută de slujitor nu va fi prea mare. Nu vom trece de la o surpriză la alta, deși, desigur, ne putem înșela oricând. Există ceva mai frumos decât să auzim judecata Domnului, chiar și acolo unde am greșit, pentru ca în final să fim în deplin acord cu El în judecata vieții noastre? Răsplata pentru ceea ce am făcut pentru Domnul o va împărți sub formă de autoritate asupra cetăților din împărăția Sa (Luca 19.16-19). Această împărăție, Domnul o restabilește după ce noi suntem descoperiți.

Poate că te temi să te prezinți în fața scaunului de judecată, deoarece gândești că, până la urmă, veți fi trimis în iad de către Judecător. Nu te lăsa speriat de acest gând, pentru că nu este așa. Gândește-te numai că Judecătorul care stă acolo este Mântuitorul tău, care a murit pentru păcatele tale pe cruce. Acolo Dumnezeu a judecat păcatele tale, astfel încât nu mai intri în judecata Lui (vezi Ioan 5.24 și, de asemenea, Romani 8.1). Dumnezeu nu este nedrept, ca să pedepsească păcatele de două ori! Nu, judecarea (evaluarea) vieții tale nu are nimic de-a face cu destinul tău veșnic, ci cu răsplata pe care o vei primi pentru viața ta de credincios pe pământ. S-ar putea ca totuși să te temi puțin de scaunul de judecată, pentru că știi că există unele lucruri în viața ta care nu sunt plăcute Domnului. Poți schimba asta. Mărturisește-I Domnului fără rezerve tot ceea ce te-ar putea împiedica să te bucuri când te gândești la scaunul de judecată.

Citește încă o dată 2 Corinteni 5.6-10. – Cum îți imaginezi scaunul de judecată al lui Hristos?

14. Unul a murit pentru toți

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 5.11-15

Mai întâi, încă câteva gânduri despre scaunul de judecată al lui Hristos. Există trei momente diferite în care Domnul Isus va face dreptate pe scaunul Său de judecată. Este vorba, de asemenea, despre trei grupuri diferite care vor apărea în fața Judecătorului la momente diferite. Am putea vorbi de trei sesiuni diferite.

1. Prima ședință de judecată are loc atunci când Adunarea este răpită și toți credincioșii vor fi arătați. Am văzut deja acest lucru în versetul 10 al capitolului nostru.
2. A doua sesiune are loc atunci când Domnul Isus se întoarce pe pământ. Despre aceasta citești în Matei 25.31 și versetele următoare. El va șede pe tronul slavei Sale și toate națiunile pământului vor fi adunate înaintea Lui. Națiunile vor fi judecate de El în funcție de atitudinea pe care au avut-o față de „frații Săi” care au propovăduit Evanghelia Împărăției în timpul necazului cel mare.
3. Cea de-a treia sesiune are loc după sfârșitul Împărăției de 1000 de ani. Acolo, scaunul de judecată este tronul cel mare și alb (Apocalipsa 20.11). În fața tronului apar toți oamenii care au trăit pe pământ și au murit în necredință. Ei nu s-au întors niciodată la Dumnezeu pentru a se pocăi de păcatele lor. Ei vor fi judecați după ceea ce este scris despre ei în cărțile lui Dumnezeu. De aceea ei vor fi aruncați în lacul care arde cu foc și pucioasă. „Este înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu” (Evrei 10.31).

Gândul la scaunul de judecată ar trebui să te stimuleze să trăiești pentru slava lui Dumnezeu și, de asemenea, să avertizezi pe oameni cu privire la judecata viitoare. Tu știi cât de temut este Domnul, nu-i așa? Pentru Pavel, aceasta nu era o întrebare. El *a convins* poporul. Aceasta nu este o rugămintă prietenească, ci un apel urgent. Așadar, scaunul de judecată are un efect asupra propriei tale vieți, pentru ca tu să trăiești pentru gloria lui Dumnezeu, dar are un efect și asupra altora: vorbești cu ei despre Evanghelie.

Pavel nu se temea de scaunul de judecată. El era complet transparent pentru Dumnezeu. El știa că Dumnezeu a privit până în adâncul ființei sale și a găsit că este bine. Dar el nu avea nimic de ascuns nici față de credincioșii din Corint și spera ca ei să vadă asta la el. Pentru că se vorbea de rău despre el, că el ar urmări propria onoare. Odată ce neîncrederea este semănată, este dificil să judeci persoana - în acest caz pe Pavel - în mod onest și sincer.

Dar, pentru a nu lăsa impresia că este vorba despre persoana sa, adaugă versetul 12. El nu era preocupat deloc de el însuși, ci tocmai de ei! Prin comportamentul său ei au avut un motiv de laudă. Ei nu primiseră Evanghelia de la primul venit, ci de la cineva care își susținea predicarea cu toată viața. Veniseră la ei alți predicatori, care nu făceau decât să păstreze o aparență exterioară. Ei nu vorbeau inimi. Erau preocupați de propria onoare și prestigiu. S-ar putea să fi fost posibil ca ei să vorbească impresionant sau să provină dintr-o familie distinsă. Se mândreau

cu asta. Cei care sunt sensibili la acest procedeu se îndepărtează cu ușurință de o predică precum cea ținută de Pavel. El a vorbit inimii și a hrănit sufletul, fără să lase omului nimic cu care să se laude.

El a vrut să-i slujească pe credincioși. Da, uneori își ieșea din fire, am putea chiar spune și „în extaz”. Alții ar fi putut spune despre el că nu era în deplinătatea facultăților mintale. Lasă pe astfel de oameni să vorbească. Oricine citește cu dragoste Cuvântul lui Dumnezeu și se bucură cu adevărat de Domnul Isus va ajunge la admirație și încântare. Dumnezeu și Domnul Isus sunt atunci totul. Asta le vei spune și tu atunci. Sper că tu cunoști astfel de momente. Dar poți fi și treaz, așa cum era Paul. Apoi vorbești cu cei credincioși ca și tine despre lucrurile de zi cu zi, cum ar fi mâncarea și băutura, munca sau căsnicia, bineînțeles în lumina Bibliei.

În toate acestea, dragostea lui Hristos este singurul motiv corect pentru tot ceea ce faci. Dragostea Lui a fost atât de mare încât S-a dat pe Sine Însuși pentru a muri pentru păcătoșii vinovați. Faptul că Domnul Isus a trebuit să moară spune multe despre starea în care ajunsese omul. Înseamnă că fiecare ființă umană se află în moarte. Moartea înseamnă că nu există viață pentru Dumnezeu. Efeseni 2.1 spune că eram morți în greșeli și păcate. Faptul că Domnul Isus a murit pentru toți arată că nu a existat nimeni care să trăiască așa cum Dumnezeu Se aștepta ca omul să trăiască. Moartea Domnului Isus arată cât de lipsită de speranță a fost și este starea în care se află omul din vina sa. Omul nu se poate elibera singur de ea. Cum ar putea o persoană moartă să mai facă ceva?

Cel mai mare lucru este că Domnul Isus a făcut ceea ce nici o ființă umană nu poate face, și anume să dea viață oamenilor care sunt în moarte. Acest lucru este posibil pentru că El nu a murit din vina Sa. El nu făcuse niciodată nimic pentru care să merite condamnarea la moarte. În mod voluntar, din dragoste și de dragul altora, El a luat acel loc pentru ca oricine crede în El să treacă de la moarte la viață (vezi Ioan 5.24). Se spune de două ori că El a murit pentru toți. Prin ceea ce a făcut El, a devenit posibil ca fiecare ființă umană să fie salvată. La urma urmei, fiecare ființă umană se află în moarte. Iar Domnul Isus a luat de bunăvoie asupra Sa această moarte și, murind, S-a făcut una cu starea în care se afla fiecare ființă umană.

Acest lucru nu înseamnă că fiecare persoană *este* acum mântuită. Mântuirea de păcate și de judecata lui Dumnezeu vine doar pentru cel care își mărturisește personal și sincer păcatele și crede că Domnul Isus a murit în locul lui pe cruce. Cel care a făcut acest lucru trăiește și va trăi. El a trecut, așa cum am arătat deja din Ioan 5.24, de la moarte la viață. La fel a fost și cu tine. Viața, pe care ai primit-o, este o viață divină. Când erai mort, ai trăit, dar ai trăit pentru tine însuși. Asta nu era viața reală. Viața pe care o ai acum, viața veșnică, nu este o viață în care tu însuși ești centrul. Dumnezeu ți-a dat această viață pentru ca tu să trăiești pentru Cel care a murit și a înviat pentru tine. Domnul Isus este centrul noii vieți, pe care ai primit-o.

Este un privilegiu să trăiești pentru Domnul Isus; la aceasta să te gândești mereu. Aici, însă, este prezentat ca fiind cel mai normal lucru din lume, un fel de consecință logică: Domnul Isus a murit pentru a arăta adevăratul sens al vieții și pentru a te face să experimentezi viața adevărată. O persoană trăiește cu adevărat doar atunci când Îl slujește pe Dumnezeu și pe Hristosul Său. Pentru asta a fost creat. Orice persoană care trăiește pentru sine însuși ratează adevăratul scop al

vieții sale. Din nefericire, există și destui creștini care nu înțeleg acest lucru. Dumnezeu și Domnul Isus știu că tu găsești cea mai mare bucurie și satisfacție atunci când trăiești pentru Cel care a murit și a înviat pentru tine. Orice creștin devotat va confirma acest lucru.

Citește încă o dată 2 Corinteni 5.11-15. – Ce produce „dragostea lui Hristos” în tine?

15. O nouă creație în Hristos

Ia-ți timp și liniște pentru **2 Corinteni 5.16-21**

Prin moartea și învierea Domnului Isus, Dumnezeu a arătat cum judecă El toate lucrurile de pe pământ. De la căderea omului în păcat, El nu a putut găsi aici nimic de care să Se bucure.

La foarte scurt timp după căderea în păcat, Dumnezeu a trebuit să constate că răutatea omului era mare și că pământul era stricat și plin de violență înaintea Sa (vezi Geneza 6.5,11). Acest lucru nu s-a schimbat de atunci, deși Dumnezeu a dăruit omului nenumărate binecuvântări. Cea mai mare binecuvântare este, fără îndoială, faptul că Domnul Isus a venit pe pământ. Câte binecuvântări a răspândit El în jurul Lui! Dar ce au făcut oamenii? Ei au umplut măsura răutății lor prin răstignirea Domnului Isus. Acum măsura este plină și pentru Dumnezeu, adică realmente El nu mai poate face nimic cu omul. Omul căzut în păcat este dat la o deoparte. El nu mai este util. Dumnezeu procedează acum într-un mod diferit, un mod nou. El face din toți cei care cred în Domnul Isus o creație nouă. Cine crede în Domnul Isus ca fiind Cel care a murit și a înviat se află pe un alt tărâm pentru Dumnezeu. Acolo există un mod de viață complet diferit, cu o atitudine și motive complet diferite și, de asemenea, cu un scop diferit.

Acum tu te porți diferit cu semenii tăi (și cu membrii familiei). Nu mai „cunoști pe nimeni potrivit cărnii”. Ce înseamnă asta? Nu mai ai nevoie să asculți de părinții tăi, de șeful tău sau de profesorii tăi? Nu mai ai nimic de-a face cu ceea ce spun alții? Nu, nu asta înseamnă. „Să nu mai cunoști pe nimeni potrivit cărnii” înseamnă că privești oamenii și lucrurile din jurul tău dintr-o poziție nouă și nu mai privești în mod pământesc. Trăiești într-adevăr încă pe pământ, ai relații pământești, dar tu însuși ești o creație nouă. Pavel spune chiar că acum Îl cunoaște pe Hristos într-un mod diferit decât „potrivit cărnii”. El vrea să spună că nu Îl vede pe Hristos ca pe un Om pe pământ, ci ca pe Domnul glorificat în ceruri. Pentru că atunci când Domnul Isus a venit cu scopul de a fi acceptat de poporul Său, acesta L-a respins. Consecința este că instaurarea publică a Împărăției Sale pe pământ a fost amânată, iar El se află acum în ceruri.

Cele vechi s-au dus. Dumnezeu nu mai așteaptă nimic de la om. Dumnezeu a încercat totul pentru a face să iasă ceva bun, dar fără succes. Pentru creștin, totul este nou. El stă în legătură și făcut una cu un Hristos din ceruri și nu de pe pământ. Întreaga lui sferă a vieții este acolo unde este Hristos, pentru că el este în Hristos. Deci așa te vede Dumnezeu. Tu nu trebuie să adaugi

nimic la aceasta și nu poți să adaugi ceva. Dumnezeu Însuși a conceput totul. El a căutat și a găsit o soluție pentru a te aduce în această nouă poziție.

Așa cum ești prin natura ta, nu puteai fi transferat în Hristos. De aceea, Dumnezeu te-a împăcat cu El Însuși. Împăcarea este necesară atunci când există dușmănie între două părți. Între Dumnezeu și om era vrăjmășie. Dumnezeu nu era dușmanul omului, ci invers. Omul a devenit dușmanul lui Dumnezeu prin păcatele sale. Nu Dumnezeu trebuia să se împăce cu omul, ci omul cu Dumnezeu. Omul nu a putut crea o rezolvare, dar Dumnezeu a dat-o prin Hristos. Împăcarea a venit de la Dumnezeu. Puterea împăcării constă în faptul că Dumnezeu îi face prieteni pe cei care erau dușmani Lui. El îi aduce pe oamenii care sunt împăcați prin Hristos într-o nouă relație cu El Însuși. Nu-i așa, că e grozav?

Pavel a tras imediat o concluzie din aceasta pentru el însuși și vorbește despre slujba de împăcare care i-a fost dată. Într-un anumit sens, și tu poți trage această concluzie. Cine are parte de împăcare vrea să dea mărturie despre ea. Când Hristos a fost în lume, aceasta a fost o dovadă că Dumnezeu a vrut să împăce lumea cu El Însuși. Prin trimiterea Fiului Său Dumnezeu a dat lumii o mărturie de împăcare. Împăcarea însăși a putut avea loc numai prin lucrarea Domnului Isus pe cruce. El a venit pentru împăcare, nu pentru a imputa oamenilor fărădelegile lor și pentru a regla conturile cu lumea. Într-adevăr, Domnul Isus a spus: „Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3.17). Dar lumea nu L-a recunoscut. Împăcarea lumii este încă viitoare. Ceea ce este necesar pentru aceasta a fost deja realizat de Domnul Isus ca Miel al lui Dumnezeu prin lucrarea Sa pe crucea de la Golgota (Ioan 1.29). Și Coloseni 1.20 vorbește despre împăcarea viitoare a lumii. Cu toate acestea, următoarele versete din Coloseni 1 arată că împăcarea este deja acum pentru toți cei care L-au primit pe Domnul Isus.

Slujba împăcării este de a duce cuvântul împăcării prin cuvânt și viață, adică de a predica despre împăcare. Mesajul poate fi transmis acum de toți cei care s-au împăcat. Căci tu știi ce înseamnă că tu, un vrăjmaș al lui Dumnezeu, asupra căruia stătea mânia lui Dumnezeu, ai fost făcut o creație nouă în Hristos prin El? Deoarece te afli încă într-o lume ostilă lui Dumnezeu, Hristos așteaptă de la tine să te comporți ca un „trimis” aici. Cuvântul „trimis” înseamnă „ambasador”. Un ambasador este o persoană care reprezintă interesele țării sale într-o altă țară și care oferă o imagine cât mai bună și mai corectă a țării sale de origine în această țară străină. În același mod tu te afli aici ca ambasador al lui Hristos. Tu ai marele privilegiu și marea responsabilitate de a-L reprezenta pe Hristos aici și de a mărturisi mesajul Său prin cuvânt și faptă. Dumnezeu vrea prin toată viața ta să facă apel la conștiința celor din jurul tău, pentru a se împăca cu El.

Dar Dumnezeu nu vrea ca acest lucru să se întâmple într-un mod îngâmfat. Tu poți să le vorbești oamenilor cu forță, îi poți confrunta cu adevărul lui Dumnezeu, astfel încât ei probabil se sperie – numai dacă mesajul tău rămâne în armonie cu felul de gândire smerit al Celui pe care Îl reprezinți. De aceea se spune: „Vă rugăm pentru Hristos”. Acest fel de convingere este necunoscut în lume. Acolo unul vrea să-l convingă pe celălalt, păcălindu-l cu argumente și dovezi impresionante.

„Împăcați-vă cu Dumnezeu” este o invitație din partea Dumnezeului cerului și al pământului, care Și-a dat propriul Fiu mult iubit pentru a muri. Și nu numai că L-a dat la moarte, nu, Dumnezeu Însuși a avut grijă ca Fiul Său să moară. Domnul Isus este descris aici ca fiind „Cel care n-a cunoscut păcat”. El era Cel fără de păcat. El nu a avut nimic de-a face cu păcatul, nu a avut parte de el. De aceea, în întreaga Sa viață El a fost spre bucuria lui Dumnezeu, așa cum fusese în ceruri înainte de a deveni Om. Acest Om unic a fost făcut păcat de Dumnezeu. Acest lucru nu a avut loc în timpul vieții Sale pe pământ, ci în cele trei ore de întuneric de pe cruce. Acolo a fost identificat de Dumnezeu cu păcatul care intrase în lume. Acolo toată mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului s-a întors împotriva Lui. Acolo păcatul a fost judecat și anulat dinaintea lui Dumnezeu. Neprihănirea lui Dumnezeu în judecata Fiului Său se vede în toți cei care au primit ispășirea. Dumnezeu este drept, când te vede în Hristos, pentru că Hristos a făcut ca toate lucrurile să fie bune pentru tine. Niciodată nu poți evalua suficient de bine lucrarea Domnului Isus. Dumnezeu leagă totul de ea. Totul, pentru care ai fost făcut de Dumnezeu, a avut loc pe baza a ceea ce a făcut Fiul Său. Cât de multe lucruri sunt, la care trebuie să ne gândim și pentru care să-I mulțumim lui Dumnezeu! Cât de mult motiv avem să le spunem și altora despre ele!

Citește încă o dată 2 Corinteni 5.16-21. – Cum poți fi tu un trimis pentru Hristos?

© by Daniel-Verlag

Tradus din: *Der 2. Brief an die Korinther; Eine Erklärung des Briefes von Paulus speziell für dich.*

Anul 2003, pag. 51-66.

Internet: www.Daniel-Verlag.de